

have sin dom, bestemmer foranstaltningerne ud fra samfundsmæssige og individuelle hensyn, som de fremtræder på dommens tidspunkt, og med særligt henblik på, hvad der skønnes nødvendigt for at afholde forbryderen fra yderligere lovovertrædelser. Bortset fra advarsel og bøde, rettighedsfortabelse og konfiskation præges foranstaltningerne af, at de har til formål enten at behandle den pågældende forbryder på en sådan måde, at årsagerne til hans kriminalitet fjernes, eller at samfundet beskyttes mod den pågældendes farlighed. *Straffen*, således som den kendes i den borgerlige danske straffelov, er derfor skudt i baggrunden.

En følge af, at der ikke i loven sonderes mellem straf og andre retsfølger af forbrydelsen, er, at loven ikke indeholder *tilregnelighedsbestemmelser*. Personer, som efter den danske straffelov må betegnes som utilregnelige, frifindes derfor ikke, men dømmes, idet domstolene har adgang til i den konkrete sag at vælge den foranstaltning, som er bedst egnet til at afholde gerningsmanden fra yderligere lovovertrædelser indenfor de rammer, som hensynet til samfundets sikkerhed sætter.

De ovenfor i § 85, nr. 3—9, nævnte foranstaltninger kan idømmes enten med angivelse af en *længstetid*, som dog højst kan fastsættes til 10 år, eller på *ubestemt tid*. Derimod er der ikke adgang til at idømme foranstaltningerne på bestemt tid.

Retten kan under fuldbyrdelsen til enhver tid *forandre* den oprindelige eller senere ændrede afgørelse om foranstaltningens art eller *ophæve* foranstaltningen endeligt eller på prøve, dog således at den ikke må blive af væsentlig mere indgribende art end den først idømte foranstaltning, medmindre der er taget forbehold herom i den oprindelige dom.

Gennem disse regler er særlige bestemmelser om *betingede domme* overflødiggjort. I tilfælde, hvor man efter straffeloven ville give en betinget dom, vil man efter kriminalloven idømme tilsyn med angivelse af længstetid og med et forbehold i dommen om, at foranstaltning af mere indgribende art vil kunne iværksættes, såfremt det indenfor den fastsatte længstetid findes påkrævet.

I kapitlerne 24—33 (§§ 94—113) omhandles nærmere de enkelte foranstaltninger.